

Κλιμακώνεται η επίθεση της συγκυβέρνησης, συνεπικουρούμενης και από την δικαστική εξουσία –ευτυχώς που υπάρχουν και φετινές εξαιρέσεις- σε βάρος των εργαζομένων. Σε μια εποχή που η δομική οικονομική καπιταλιστική κρίση αξιοποιείται για να ανατραπούν και καταργηθούν μια σειρά δικαιώματα και κατακτήσεις και να επιβληθεί ένα καθεστώς εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα, κράτος, κεφάλαιο, τραπεζίτες, εργοδότες μικροί και μεγάλοι συναγωνίζονται ο ένας τον άλλων στην κατεύθυνση της κατεδάφισης των δικαιωμάτων και της υπερεκμετάλλευσης των εργαζομένων. Οι ελεγκτικοί μηχανισμοί που θα έπρεπε να παρεμβαίνουν για την εφαρμογή των νόμων και την προστασία των εργαζομένων είναι ανύπαρκτοι και αποσιλωμένοι από εργαζόμενους. Τα μνημόνια και οι μνημονικοί νόμοι που ακολούθησαν επέβαλαν ένα καθεστώς με εργαζομένους δίχως δικαιώματα και εργοδότες δίχως υποχρεώσεις.

Ένα καθεστώς εργασιακής ζούγκλας διαμορφώνεται καθημερινά στον ιδιωτικό τομέα. Στη προσπάθεια να διαμορφωθεί αυτός ο εργασιακός μεσαίωνας πρωτοστάτησαν οι μνημονιακές κυβερνήσεις, αφού με νόμους, προεδρικά διατάγματα μείωσαν το βασικό κατώτερο μισθό, κατήργησαν τις συλλογικές συμβάσεις, κατήργησαν τα δώρα και το επίδομα αδείας στο δημόσιο. Επιβάλουν μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις στο όνομα της έκτακτης κατάστασης που βρίσκεται η χώρα. Μέσα από νομοθετικές παρεμβάσεις παραβιάζουν κάθε ένια εργατικού δίκαιου, και προωθούν προγράμματα ανακύκλωσης της ανεργίας και υπερεκμετάλλευσης των ανέργων όπως τα βάουτσερ, η κοινωνικής εργασίας. Ο εφιάλης της ανεργίας ξεπέρασε κάθε προηγούμενο με 1.5 εκατομμύριο ανέργους και το γραφείο προϋπολογισμού της βουλής να αναφέρει ότι 2,5 εκατομμύρια άτομα βρίσκονται ήδη κάτω από τα όρια της φτώχειας και επιπλέον 3,8 εκατομμύρια άτομα αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο της φτώχειας λόγω υλικών στερήσεων και ανεργίας. Τίποτα πια δεν είναι όπως χθες στη χώρα μας.

Η κατάσταση αυτή, δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή από την κοινωνία και ιδιαίτερα από τους εργαζόμενους, την νεολαία, τα κατώτερα λαϊκά στρώματα που βλέπουν να διαλύεται η ζωή τους με βίαιο τρόπο. Μπορεί σήμερα να φαίνεται ότι έχουν καταλαγιάσει οι κοινωνικοί και απεργιακοί αγώνες. Να μην εμπνέεται ο κόσμος από τα συνδικάτα και τις ηγεσίες του, να μην έχει την δυνατότητα να χάσει το μεροκάματο της απεργίας, να μην ελπίζει στα κόμματα της αντιπολίτευσης τα οποία δεν μπορούν να του δημιουργήσουν όραμα και ελπίδα για μια ριζικά διαφορετική καλύτερη ζωή, βιώνει όμως την βαρβαρότητα της ασκούμενης πολιτικής. **Η οργή που συσσωρεύει μέσα του ο λαός, θα ξεσπάσει. Η ταξική πάλη δεν σταματά. Όταν η αδικία γίνεται καθεστώς γεννιέται η αντίσταση, η ρήξη, η ανάγκη της ανατροπής.** Αυτό το γνωρίζουν καλά οι κρατικοί μηχανισμοί, οι θύλακες του βαθύ κράτους και παίρνουν τα μέτρα τους. Η κρατική βία και η καταστολή εντείνεται καθημερινά με κάθε τρόπο, σε μια προσπάθεια να σπείρουν και να καλλιεργήσουν το φόβο. Από την παρουσία και τις περιπολίες των ΔΕΛΤΑ- ΔΙΑΣ στις γειτονιές που με την συμπεριφορά των περισσότερων μόνο συμπάθεια από το λαό δεν αποσπών, κτυπούν αντιφασιστικές πορείες και συλλαμβάνουν ανυποψίαστους πολίτες όπως έγινε στο Βύρωνα πρόσφατα. Την προκλητική παρουσία των ΔΕΛΤΑ στην είσοδο πολιτικού κόμματος (NΑΡ). Τα πολυάριθμα κρούσματα αστυνομικής βίας σε βάρος διαδηλωτών και αγωνιστών που αντιστέκονται και αγωνίζονται ενάντια στις αντεργατικές πολιτικές. Αρκετοί αγωνιστές σέρνονται στα δικαστήρια γιατί είτε αντιδρούν στην απαγόρευση των συγκεντρώσεων είτε διαδήλωσαν ενάντια στην επίσκεψη Φουχτελ στη Θεσσαλονίκη. Τα ΜΑΤ και πολυάριθμοι αστυνομικοί με πολιτικά «ακολουθούν κατά πόδας» τους διαδηλωτές σε κάθε

πορεία. Να κτυπιούνται αναίτια διαδηλώσεις.

Η εποχή μας βλέπει μια πρωτοφανή οργανωμένη επίθεση εναντίον όλων των κατακτήσεων των εργαζομένων. Το κεφάλαιο, οι τραπεζίτες, το πολιτικό τους προσωπικό, μεγάλοι αλλά και πολύ μικροί εργοδότες θέλουν ένα ισχυρό Κράτος για να επιβάλει την βαρβαρότητα στους χώρους εργασίας, να καταργήσει την συλλογική αντίσταση και δράση, να εμποδίσει τις απεργίες των εργατών, να καταργήσει τα συνδικάτα. Τώρα νομίζουν πως είναι καιρός να αναπτύξουν την επίθεσή τους. **Το σχέδιό τους είναι να επιβάλουν ένα καθεστώς με εργαζόμενους δίχως δικαιώματα και εργοδότες και κράτος χωρίς υποχρεώσεις.** Θέλουν να επιβάλουν μισθούς Κίνας, να διατηρήσουν την κερδοφορία τους στην κρίση και μετά την κρίση ...όταν έρθει η ανάκαμψη να την αυξήσουν ακόμη περισσότερο στο όνομα της ανταγωνιστικότητας και των αγορών.

Για να το πετύχουν αυτό είναι απαραίτητο: Να νομιμοποιήσουν τις ομαδικές απολύσεις και σιγά σιγά να καταργήσουν τελείως τη μονιμότητα, τη σταθερή εργασία. Να επιβάλουν τρομοκρατία στους χώρους εργασίας καλλιεργώντας την υποταγή και το φόβο στους εργαζόμενους. Αυτή την πολιτική υπηρετεί ο κ. Μητσοτάκης με την εμμονή του να επιβάλει την δήθεν αξιολόγηση και τον προσχηματικό έλεγχο των συμβάσεων των ΙΔΑΧ. **Τα κόμματα της συγκυβέρνησης που εναλλάσσονται στην εξουσία από την μεταπολίτευση μέχρι σήμερα διευκόλυναν να βασιλεύει το ρουσφέτι, η διαπλοκή, και οι πελατειακές σχέσεις. Αυτοί καθόριζαν το νομικό πλαίσιο, αυτοί όφειλαν να ελέγχουν την εφαρμογή του.** Ας μην κάνουν σήμερα τους δήθεν τιμητές της ηθικής και της νομιμότητας, για να απολύσουν εργαζόμενους μετά από δέκα έως και είκοσι χρόνια εργασίας, γιατί θέλουν να είναι συνεπείς στις δεσμεύσεις τους απέναντι στην Τρόικα. **Όσοι έχουν πλαστά και παραποιημένα έγγραφα να τιμωρηθούν και να εφαρμοστεί ο νόμος.** Να σταματήσουν να «ρίχνουν μελάνι» για να πετύχουν το στόχο τους, που δεν είναι άλλος από τις απολύσεις.

Για να επιβάλουν αυτή την πολιτική έχουν ανάγκη και την συνδρομή της δικαστικής εξουσίας, η οποία σπεύδει πολλές φορές και συνδράμει για να σταματήσουν οι εργατικοί αγώνες, για να μην ανατραπεί η κυβερνητική πολιτική. Αυτό γίνεται ιδιαίτερα στην εποχή των μνημονίων. Επιστρατεύτηκαν απεργοί όπως στο Μετρό, τους ΟΤΑ, στη ΔΕΗ, οι Λιμενεργάτες κλπ. Έβγαλαν παράνομες και καταχρηστικές απεργίες. Πιο πρόσφατο και τρανταχτό παράδειγμα η Απεργία- Αποχή της ΑΔΕΔΥ. Ο υπουργός κ. Μητσοτάκης κατέφυγε για δεύτερη φορά στα δικαστήρια. Το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών πρόσφατα έβγαλε παράνομη και καταχρηστική την απεργία - αποχή που είχε κηρύξει η ΑΔΕΔΥ ενάντια στη διαδικασία «αξιολόγησης» των εργαζομένων και υποχρεώνει μάλιστα να μην κηρυχθεί στο μέλλον απεργία με τα ίδια αιτήματα! **Πρόκειται για μια απόφαση και ένα σκεπτικό που αποτελεί βαθιά αντιδραστική τομή στο εργατικό δίκαιο, αφού καταργεί ουσιαστικά το δικαίωμα της απεργίας με στόχο την κατάργηση και την μη εφαρμογή αντεργατικών νόμων, περιορίζοντας το δικαίωμα της απεργίας μόνο ως διαμαρτυρία με περιορισμένη χρονική διάρκεια**

Στην Η απόφαση του δικαστηρίου 2902/2014-18-9-2014 αναφέρεται μεταξύ άλλων..... περγία δεν μπορεί να έχει σκοπό την κάμψη της βούλησης των νομοθετικών οργάνων, ούτε μπορεί να διαρκέσει μέχρι η πολιτεία να υποκύψει και να αποδεχτεί τα αιτήματα των απεργών, διαφορετικά εάν έχει τέτοιο σκοπό είναι παράνομη....Νόμιμος και θεμιτός σκοπός της απεργίας διαμαρτυρίας είναι η εντονότερη γνωστοποίηση του ζητήματος και η πρόκληση του ενδιαφέροντος της κρατικής εξουσίας και της κοινής γνώμης ώστε να ασκηθεί έτσι πίεση στα αρμόδια πολιτικά όργανα... ...Το δικαστήριο κρίνει παράνομη και καταχρηστική την Απεργία της ΑΔΕΔΥ, την καλεί να διακόψει την απεργία και την υποχρεώνει να παραλείπει στο μέλλον τη κήρυξη απεργίας με τα ίδια αιτήματα.

Το σκεπτικό αυτό του δικαστηρίου δεν αποκλείεται να αξιοποιηθεί από την κυβέρνηση και την τρόικα για τις ανατροπές που θέλουν να επιφέρουν στο νόμο για τη συνδικαλιστική δράση και τις απεργίες.

Την ίδια στιγμή η συγκυβέρνηση σε μια σειρά δικαστικές αποφάσεις με εργασιακά, μισθολογικά αιτήματα που δικαιώνουν εργαζόμενους δεν τις εφαρμόζει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αλλά όχι το μόνο η πρωτόδικη δικαστική απόφαση που δικαιώνει τις καθαρίστριες του υπουργείου οικονομικών και θα έπρεπε να γυρίσουν στην εργασία τους η κυβέρνηση συνεχίζει να παρανομεί.

Ο κ. Μητσοτάκης ενώ σε μια προσπάθεια να βρει στηρίγματα και να επιβάλει την βαθιά αντιδραστική πολιτική του, καλεί τους εισαγγελείς να παρέμβουν στους Δημάρχους και τα δημοτικά συμβούλια που αντιστέκονται και δεν εφαρμόζουν την πολιτική των απολύσεων. **Είναι φανερό ότι στις ημέρες μας το εργατικό δίκαιο παραβιάζεται γίνεται κουρελόχαρτο για να διευκολυνθούν και να επιβληθούν οι βάρβαρες πολιτικές που καταργούν όχι μόνο εργασιακά, μισθολογικά δικαιώματα, αλλά και συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες. Ατμομηχανή για την ύπαρξη, την εφαρμογή και την διεύρυνση του εργατικού δίκαιου ήταν και είναι οι εργατικοί και κοινωνικοί αγώνες. Σήμερα χρειάζεται είναι ένα πλατύ μέτωπο υπεράσπισης και διεύρυνσης των εργασιακών, κοινωνικών, συνδικαλιστικών, πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών που έχει ανάγκη η εποχή μας και έχει κατακτήσει ο ανθρώπινος πολιτισμός. Διαφορετικά οδηγούμαστε στη βαρβαρότητα.**

Δεν πρέπει να επιστρέψουμε ότι με αγώνες και αίμα κατακτήθηκε σε αυτό τον τόπο, να καταργηθεί και να καταστραφεί.

Οι εργαζόμενοι συνεχίζουμε τον αγώνα για να καταργηθεί και να μην εφαρμοστεί ο νόμος των απολύσεων 4250/2014. Η μάχη δεν έχει ακόμα κριθεί. Μπορούμε να νικήσουμε, μπορούμε όλοι μαζί να ανατρέψουμε την βάρβαρη πολιτική και την συγκυβέρνηση.

** Ο Χρήστος Παναγιωτόπουλος είναι Πρόεδρος του σωματείου εργαζομένων Δήμου Βύρωνα και μέλος του Γ.Σ. της ΠΟΕ ΟΤΑ*